

Katedra i Zakład Anatomii Patologicznej. Wydział Lekarski. Akademia Medyczna w Lublinie
Kierownik: doc. dr med. Marian Rożynek

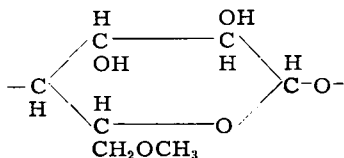
Janusz SZYSZKO, Stanisław CZUCZWAR,
Daniel CHIBOWSKI

**Badania histopatologiczne nad wpływem diazepinalu i tylozy
na narządy wewnętrzne myszy**

Anatomo-pathological Examinations on the Effect of Diazepinal
and Tylose in the Internal Organs of Mice

Diazepinal produkcji Tarchomińskich Zakładów Farmaceutycznych jest analogicznym preparatem Librium produkcji Rocha (7-chloro-2-metyloamino-5-fenyl-3H-1, 4-benzodiazepino-4-tlenek). Zalicza się go do trankwilizujących leków uspokajających, które są szeroko stosowane we współczesnym leczeniu również poza psychiatrią jako środek zasadniczy w leczeniu i wspomagający podstawowe leczenie. Jego działanie i wpływ na narządy wewnętrzne były przedmiotem licznych badań biochemicznych, farmakologicznych i klinicznych (1, 2, 4, 8, 9, 10). Wobec braku informacji w dostępnym piśmiennictwie na temat występowania zmian morfologicznych w przebiegu jego stosowania podjęliśmy badania w tym kierunku.

Badaliśmy również wpływ tylozy na narządy wewnętrzne, ponieważ została ona użyta jako substancja nośna nierozpuszczalnego w wodzie diazepinalu. Tyloza jest emulgatorem roślinnym, substancją wielkocząsteczkową, pochodną eterową celulozy o wzorze strukturalnym:

Dzięki swoim właściwościom fizycznym i chemicznym znalazła ona szerokie zastosowanie jako środek dyspersyjny, zawieszający, emulgator, oraz jako podłoże maści (7). Używana jest do produkcji środków cieniujących w diagnostyce rtg. płuc i dróg moczowych (11, 12, 13, 14). Czynione były również próby z podawaniem jej dożylnie (3, 5, 6). Jako substancja obojętna dla tkanek znalazła ona również szerokie zastosowanie jako emulgator przy wstrzykiwaniach dootrzewnowych preparatów nierozpuszczalnych w wodzie w pracach eksperymentalnych na zwierzętach.

MATERIAŁ I METODYKA

Badania przeprowadzono na białych myszach wagi 18—22 g karmionych dietą standardową, w trzech grupach po 10 sztuk każda. Wstrzykiwania wykonywano codziennie przez 21 dni dootrzewnowo w:

- grupie I — 0,5% zawiesinę tylozy w wodzie w ilości 50 mg/kg/dobę,
- grupie II — 0,2% zawiesinę diazepinalu w 0,5% zawiesinie tylozy w wodzie w ilości: 20 mg/kg/dobę diazepinalu, co odpowiada ok. 1/10 DL₅₀ i 50 mg/kg/dobę tylozy,
- grupie III — 0,5% zawiesinę diazepinalu w 0,5% zawiesinie tylozy w wodzie w ilości: 50 mg/kg/dobę diazepinalu, co odpowiada ok. 1/5 DL₅₀ i 50 mg/kg/dobę tylozy.

Tylozę użyto jako nośnik diazepinalu, ponieważ jest on nierozpuszczalny w wodzie, poza tym jest ona przedmiotem naszych badań, a wstrzykiwania dootrzewnowe najlepiej zapewniają dokładność dawek oraz odpowiednio szybką i pełną resorpcję badanych substancji.

W ostatnim dniu doświadczenia zwierzęta zabito przez skrwawienie. Wykonano sekcje i pobrano następujące narządy do badań mikroskopowych: mózg, serce, wątroba, śledziona, nerki, jelita. Materiał utrwalono w 10% zbuforowanej formalinie o pH 7,2. Preparaty mikroskopowe grubości 8—10 μ wykonano z bloczków parafinowych barwiąc hematoksyliną i eozyną, fioletem metylowym, wg van Giesona, PAS z kontrolą diastazową i tioniną wg Feyertera. Z serca, wątroby, nerek wykonano preparaty mikroskopowe przy użyciu mikrotomu mrożeniowego, barwiąc je Sudanem IV w mieszanke alkoholowo-acetonowej.

W czasie trwania doświadczenia obserwowano zachowanie się zwierząt, ich wagę, wygląd i łaknienie. Nasilenie zmian morfologicznych ocenialiśmy metodą porównawczą oznaczając: brak —, wątpliwe —+, małe +, duże ++, bardzo duże +++.

WYNIKI BADAŃ MAKRO- I MIKROSKOPOWYCH

Grupa I. Wstrzykiwania myszy zniosły dobrze. Przez cały czas trwania doświadczenia ruchliwe, waga i łaknienie zachowane. Badaniem sekcyjnym nie stwierdza się zmian w narządach wewnętrznych poza zmianami po dokonanych wkłuciach do jamy otrzewnej.

Badania mikroskopowe: M ó z g — zmian patologicznych nie stwierdzono. S e r c e — nieznacznego stopnia rozrost i obrzmienie kardiohistiocytołów u wszystkich zwierząt (ryc. 1). W ą t r o b a — pobudzenie układu siateczkowo-śródbłonkowego pod postacią rozrostu i obrzmienia komórek Kupffera oraz występowanie rozsianych i ogniskowych nacieków histiocytarnych i leukocytarnych, głównie okołonaczyniowych (ryc. 2). Nasilenie tych zmian w znacznym stopniu zaobserwowano u 4 myszy (nr 2, 3, 6, 7), w średnim stopniu także u 4 myszy (nr 4, 5, 8, 9), i w słabym stopniu u 2 (nr 1 i 10). W przestrzeniach Dissego oraz w plazmie pojedynczych komórek Kupffera obecne są blade-różowe barwiąc się eozyną masy jednorodne w znacznej ilości u 5 myszy (nr 2, 3, 4, 6, 10), a w małej ilości u pozostałych pięciu (ryc. 2). Ciała sudanochłonne w ko-

mórkach wątroby w dużej ilości wykazano u 4 myszy (nr 5, 6, 7, 9), a w średniej ilości u pozostałych zwierząt.

Śledziona — w śledzionach wszystkich zwierząt tej grupy zaobserwowano znaczną ilość blade-różowo barwiących się eozyną mas jednorodnych, zlokalizowanych pozakomórkowo, w miazdze czerwonej, głównie dookoła ciałek Malpighiego. Najwięcej tych mas było w śledzionie u 4 myszy (nr 4, 6, 7, 10), u pozostałych w średniej ilości. Zwraca uwagę znaczne zwiększenie ilości wielojądrzastych komórek żernych (ryc. 4). **Nerki** — u 4 myszy (nr 2, 3, 4, 7) wystąpiło znaczne poszerzenie światła pętli naczyniowych licznych kłębuszków nerkowych z gromadzeniem się w nich jednorodnych lub drobnoziarnistych mas w dużej ilości (ryc. 6). Nasilenie tych zmian w średnim stopniu zaobserwowano również u 4 myszy (nr 6, 8, 9, 10), a u 2 (nr 1, 5) nie było ich wcale. Zmianom tym towarzyszyły ogniskowe nacieki histiocytarne, plazmocytarne i leukocytarne, zlokalizowane w pobliżu naczyń krwionośnych nerki. U 2 myszy obecne były wałeczki „szkliste” w świetle kanalików nerkowych (nr 4 i 7) (ryc. 7). Barwienie Sudanem IV ujawniało słabo dodatni dyfuzyjny odczyn w nabłonkach kanalików nerkowych u 7 myszy (nr 1, 4, 5, 6, 7, 9, 10). **Jelitocienki** — zmian patologicznych nie stwierdzono.

Grupa II. Dwie myszy padły na skutek wadliwie wykonanych wstrzykiwań, z powodu których doszło do ropnego zapalenia otrzewnej. Pozostałe myszy wstrzykiwania zniosły dobrze. Spokojne, mniej ruchliwe w porównaniu z grupą I. Łaknienie i waga zachowane. Badaniem sekcyjnym nie stwierdza się zmian w narządach wewnętrznych poza oznakami wkluć na otrzewnej.

Badania mikroskopowe: **Mózg** — zmian mikroskopowych nie stwierdza się. **Serce** — w 4 przypadkach (nr 1, 2, 5, 8) nieznacznego stopnia rozplem kardiohistiocytów oraz w dwóch przypadkach (nr 2 i 8) pojedyncze drobne nacieki wokół naczyń z limfocytów i pojedynczych komórek plazmatycznych. **Wątroba** — w dwóch przypadkach (nr 1 i 2) obecność bardzo małej ilości mas jednorodnych w nielicznych przestrzeniach Dissego. W pozostałych nie stwierdza się ich obecności. W 2 przypadkach (nr 1 i 2) średniego stopnia rozplem komórek Browicz—Kupffera, a w trzech przypadkach (nr 3, 4, 8) małego stopnia. We wszystkich wątrobach drobne pojedyncze nacieki wokół naczyń i w przestrzeniach międzybeleczkowych z limfocytów, pojedynczych histiocytów i plazmocytów. W czterech przypadkach (nr 3, 4, 5, 6) małego stopnia dyfuzyjne zwyrodnienie tłuszczowe komórek wątrobowych (ryc. 3).

Śledziona — w dwóch przypadkach (nr 1, 7) bardzo duże, w jednym (nr 4) duże i w dwóch przypadkach (nr 5 i 8) średniego stopnia obecne homogenne masy zlokalizowane głównie wokół ciałek Malpighiego. W pozostałych trzech przypadkach (nr 2, 3 i 6) jest ich brak lub wy-

stępują w bardzo małej ilości. W zrębie obserwuje się znaczną ilość wielojądrzastych komórek siateczki w trzech przypadkach (nr 2, 7, 8) i w mniejszym stopniu w pięciu przypadkach (nr 1, 3, 4, 5, 6). W cytoplazmie niektórych z nich obserwuje się obecność wyżej wspomnianych bezpostaciowych mas, które powodują zwiększenie wymiarów komórki oraz jednobiegunowe przemieszczenie jąder (ryc. 5). Tkanka limfatyczna w stanie znacznego rozplemu w trzech przypadkach (nr 2, 3, 5) i rozplemu mniejszego stopnia w pięciu przypadkach (nr 1, 4, 6, 7, 8). *Nerki* — w kłębkach nerkowych 4 przypadków (nr 1, 2, 5, 8) bardzo duża ilość bezpostaciowych mas, które gromadzą się w pętłach naczyń niożych powodują ich znaczne poszerzenie i wakuolizację śródbłonnków. Pojawiają się także w niektórych wolnych przestrzeniach torebki Bowmana. W tych przypadkach występują w dużej ilości wałeczki „szkliste” w świetle kanalików nerkowych. W 4 przypadkach (nr 3, 4, 6, 7) ilość homogennych mas w kłębkach nerkowych jest nieco mniejsza choć duża, a w kanalikach nerkowych występują tylko pojedyncze wałeczki „szkliste”. W śródmiąższu i wokół naczyń krwionośnych pojedyncze drobne skupienia limfocytów i nieliczne plazmocyty. Nabłonek kanalików nerkowych I i II° w czterech przypadkach (nr 1, 2, 5, 8) wykazuje drobno-pyłkowe zwyrodnienie tłuszczowe. *Jelita cienkie* — w jednym przypadku (nr 2) znacznego stopnia rozplem grudek limfatycznych i pojedyncze limfocyty, plazmocyty i histiocyty w błonie śluzowej i podśluzowej. W pozostałych przypadkach brak zmian mikroskopowych.

Grupa III. Wstrzykiwania myszy zniosły dobrze. Łaknienie i waga zachowane, spokojniejsze niż w grupie I. Badaniem makroskopowym narządów w czasie sekcji nie stwierdza się uchwytnych zmian poza zgrubieniem otrzewnej i oznakami jej przebieć w czasie wykonywania wstrzykiwań do jamy otrzewnej.

Badania mikroskopowe: *Mózg* — zmian patologicznych nie stwierdzono. *Serce* — nieznaczny rozrost i obrzmienie kardiohistocytów u myszy nr 1 oraz drobne, ogniskowe nacieki histiocytarne i limfocytarne okołonaczyniowe u myszy nr 6. *Wątroba* — rozplem i obrzmienie komórek Kupffera znacznego stopnia był tylko u jednej myszy (nr 6), w małym i słabym stopniu u 5 (nr 1, 2, 3, 4, 5). Brak tych zmian było u myszy nr 7. Jednorodne masy w przestrzeniach Dissego i w pojedynczych komórkach Kupffera w większej ilości wystąpiły tylko u myszy nr 6, u 2 zwierząt było ich bardzo mało (nr 2 i 4), a u 4 (nr 1, 3, 5, 7) nie zaobserwowano ich wcale. Barwienie Sudanem IV ujawniło dodatni odczyn średniego stopnia u myszy nr 3 i 4 słabego stopnia u pozostałych zwierząt.

Śledziona — masy jednorodne dookoła ciałek Malpighiego w dużej ilości zaobserwowano tylko u myszy nr 6, w małej ilości u myszy nr 2,

w bardzo małej ilości u myszy nr 3, 4, 5, 8, 9, 10, a u 2 zwierząt nie było ich wcale (nr 1 i 7). W miążdże czerwonej 6 zwierząt zaznaczyło się tylko nieduże zwiększenie wielojądrzastych komórek histiocytarnych, a u myszy nr 7 wystąpiły tylko pojedyncze komórki tego typu. Nerki — wybitne poszerzenie światła włóscinek kłębków nerkowych i wypełnienie ich blado-różowymi, jednorodnymi lub drobno-ziarnistymi masami zaobserwowano w bardzo dużym stopniu w licznych kłębkach u 3 myszy (nr 2, 3, 6), dużym stopniu u 4 (nr 1, 4, 5 i 7). Zmianom tym towarzyszyła obecność wałeczków „szklanych” w dużej ilości u 3 zwierząt (nr 3, 5, 6) i w małej ilości u 5 (nr 1, 5, 7, 8, 9). Histiocytarne i plazmocytarne nacieki okołonaczyniowe były nieznaczne. Słabo dodatni dyfuzyjny odczyn w nabłonkach kanalików nerkowych przy barwieniu Sudanem IV wystąpił u 6 zwierząt. Jelito cienkie — zmian patologicznych nie stwierdzono.

OMÓWIENIE

Badania mikroskopowe ujawniły w narządach wewnętrznych (wątroba, śledziona, nerki) prawie wszystkich zwierząt obecność jednorodnych mas barwiących się eozyną blado-różowo. Barwienia dodatkowe fioletem metylowym, mieszką van Giesona, PAS z kontrolą diastazową oraz tioniną wg Feyertera wykazały, że tylko w reakcji PAS dają one słabo dodatni odczyn. Spostrzeżenia własne i wyniki badań Junga i Briziarelliego (7), Schmidtmanna (11), Vischera (12), Zollingera (13, 14), którzy badali zachowanie się methylcelulozy i karboxymethylcelulozy oraz ich lokalizację i reakcje tkankowe, pozwalają utożsamiać wyżej wspomniane jednorodne masy z tylozą. Występuje ona w miążdże czerwonej w śledzionie, głównie dokoła ciałek Malpighiego i w cytoplazmie w wielojądrzastych komórkach siateczki (ryc. 4 i 5), w wątrobie w przestrzeniach Dissego, w komórkach Browicza—Kupffera (ryc. 2), a w nerkach w świetle pętli naczyniowych kłębków nerkowych i w świetle torebki Bowmana (ryc. 6 i 7). Obecności tylozy towarzyszą śródmiąższowe nacieki z limfocytów, plazmocytoz, histiocytów oraz pobudzenie układu siateczkowo-śródbłonkowego w postaci rozplemu komórek Browicza—Kupffera i kardihistiocytów oraz powiększenia ciałek Malpighiego śledziony. Hueper (5, 6) na podstawie swoich badań nad wpływem substancji wielkocząsteczkowych (methylceluloza, karboxymethylceluloza, poliwinylalkohol, pektyna) na układ siateczkowo-śródbłonkowy określa to zjawisko jako zespół spichrzania tych substancji przez układ siateczkowo-śródbłonkowy. Obserwacje nasze pozwalają jednak przypuszczać, że obok gromadzenia się i odkładania tylozy w zrębie i w komórkach układu siateczkowo-śródbłonkowego występują oznaki jej wydalania przez nerki. Za tym przemawia obec-

ność mas tylozy nie tylko w świetle pętli naczyńowych kłębków nerkowych, ale również ich obecność w przestrzeniach torebki Bowmana i w kanalikach nerkowych w postaci wałeczków „szklitych” (ryc. 7). W nasileniu mechanizmu tego zjawiska odgrywa pewną rolę diazepinal. Daje się bowiem wyraźnie zauważyć z naszych opisów i zestawień, że największe ilości tylozy występują w wątrobie, śledzionie i nerkach w I grupie. Już w II grupie obserwuje się znaczne zmniejszenie tych zmian w wątrobie i śledzionie z równoczesnym wzrostem ilości tylozy w kłębuszkach nerkowych i kanalikach nerkowych w postaci wałeczków „szklitych”, które występują we wszystkich przypadkach. Również w III grupie dostrzega się dalsze zmniejszenie ilości tylozy w wątrobie i śledzionie z równoczesnym jej wzrostem w kłębkach i kanalikach nerkowych, podobnie jak w grupie II. Ilościowe zestawienie ilustruje tabela 2, a szczegółowo tabela 1.

Tab. 2. Ilościowe zestawienie nasilenia zmian mikroskopowych

Stopień nasilenia zmian	Grupa I				Grupa II				Grupa III			
	W	Ś	N		W	Ś	N		W	Ś	N	
			kł	wł			kł	wł			kł	wł
Bardzo duże	—	4	—	—	—	2	4	—	—	—	3	—
Duże	5	6	4	—	—	1	4	4	1	1	4	3
Małe	5	—	4	2	2	2	—	4	2	1	—	5
Brak	0	0	2	8	6	3	0	0	7	8	3	2
Razem; Grupa I	10	10	8	2								
Grupa II	2	5	8	8								
Grupa III	3	2	7	8								

Legenda: W — wątroba, Ś — śledziona, N — nerki, kł — kłębuszki, wł — wałeczki

Zwiększona ilość jednorodnych mas w kłębuszkach nerkowych i obecność licznych wałeczków w kanalikach nerkowych przy nieznacznym stopniu uszkodzenia nabłonka kanalików o typie drobnopyłkowego, dyfuzyjnego zwyrodnienia tłuszczowego występującego u części myszy przy równoczesnym zmniejszeniu się ilości tych mas w wątrobie i śledzionie u myszy otrzymujących diazepinal może świadczyć o wpływie tego preparatu na zwiększenie wydalania tylozy przez nerki.

Trudno jest tłumaczyć przyczynę tego zjawiska tym bardziej, że nieznane jest jeszcze w pełni działanie diazepinalu. Wiemy na przykład, że środek ten zmniejsza reakcję popromienną u zwierząt doświadczalnych (myszy) po ich naświetlaniu promieniami jonizującymi. W tym wypadku mamy zapewne do czynienia z działaniem diazepinalu na cały ustrój poprzez ośrodkowy układ nerwowy lub układ naczyńowy. Należy przyjąć, że i nasze obserwacje (zmniejszone magazynowanie tylozy przy

większych dawkach diazepinalu) mogą być wynikiem jego kompleksowego działania na ustrój. Są to jednak tylko rozważania teoretyczne, które wymagają dalszych badań.

WNIOSKI

1. Przy użyciu stosowanych metod barwienia nie stwierdza się, aby diazepinal wywoływał zmiany morfologiczne w badanych narządach wewnętrznych.

2. Tyloza jako nośnik diazepinalu pobudza układ siateczkowo-śródbłonkowy, a niektóre komórki tego układu wykazują zdolności jej fagocytozy.

3. Tyloza odkłada się głównie w przestrzeniach Dissego wątroby i zrębie śledziony — narządach o obfitym układzie siateczkowo-śródbłonkowym, dając słabo dodatni odczyn PAS.

4. Tyloza jest wydalana przez nerki, a diazepinal wpływa dodatnio na proces jej wydalania.

PIŚMIENNICTWO

1. Ayd F. I.: A Critical Appraisal of Chlordiazepoxide. I. Neuropsychiat. 3, 177—180, 1962.
2. Boris A., Costello J., Gower M. M., Welch I. A.: Proc. Soc. Exp. Biol. 106, 708—710, 1961.
3. Fresen O., Weese H.: Beitr. path. Anat. 112, 44—63, 1952.
4. Frommel E. i wsp.: Therapie 15, 1233—1244, 1960.
5. Hueper W. C.: Archiv of Path. 33, 1—17, 1942.
6. Hueper W. C.: Archiv of Path. 33, 267—290, 1942.
7. Jung H. P., Briziarelli G.: Virchows Arch. 326, 1—21, 1954.
8. Madan B. R., Sharma I. D., Vyas D. S.: Ann. Biochem. Exp. Med. 22, 221—224, 1962.
9. Madan B. R., Sharma I. D., Vyas D. S.: Arch. Int. Pharmacodyn. 143, 127—137, 1963.
10. Randall D. O.: Dis. Nerv. Syst. 22 (7) suppl. 7—15, 1961.
11. Schmidtmann M., Dick H.: Virchows Arch. 322, 633—644, 1952.
12. Vischer W.: Schweiz. med. Wschr. 3, 53—58, 1951.
13. Zollinger H. U.: Schweiz. med. Wschr. 9, 210—216, 1951.
14. Zollinger H. U., Fischer F. K.: Schweiz. med. Wschr. 28, 645—657, 1953.

Pracę otrzymano 15 XII 1965.

OBJAŚNIENIA TABLIC

Ryc. 1. Nieznaczny stopień rozplemu kardiohistiocytołów. Barw. hematoksyliną i eozyną. Pow. ok. 190 X.

Ryc. 2. Rozplem komórek Kupffera oraz rozsiane i ogniskowe nacieki histiocytarne i leukocytarne. W przestrzeniach Dissego obfite jednorodne masy. Barw. hematoksyliną i eozyną. Pow. 190 X.

Ryc. 3. Rozsiane drobno-kropelkowe i pyłkowe zwyrodnienie tłuszczowe. Barw. Sudanem IV. Pow. ok. 190 X.

Ryc. 4. Sledziona: obfite jednorodne masy i liczne wielojądrzaste komórki. Barw. hematoksyliną i eozyną. Pow. ok. 190 X.

Ryc. 5. Sledziona: w cytoplazmie niektórych komórek fagocytujących obecne jednorodne masy powodujące ich powiększenie i biegunowe przemieszczenie jąder. W zrzebie obfite jednorodne masy. Barw. hematoksyliną i eozyną. Pow. ok. 340 X.

Ryc. 6. Znaczne rozdęcie pętli naczyniowej kłębuszka nerkowego z dużą ilością jednorodnych mas. Barwienie hematoksyliną i eozyną. Pow. ok. 340 X.

Ryc. 7. Duże ilości jednorodnych mas w kłębkach nerkowych i obecne wałeczki „szkliste” w świetle kanalików. Barw. hematoksyliną i eozyną. Pow. ok. 190 X.

Гистологические исследования влияния диазепиналя и тилоза на внутренние органы мышей

Резюме

Исследования были проведены на трех группах мышей. По завершении клинических обсерваций, макроскопического и микроскопического исследований внутренних органов авторы установили, что диазепиналь не вызывает морфологических изменений, а тилоз возбуждает ретикулоэндотелиальную систему и обладает способностью ее фагоцитоза. Тилоз откладывается в органах, имеющих сильно развитую ретикулоэндотелиальную систему, и дает слабopоложительную реакцию PAS. Тилоз выделяется почками, причем диазепиналь положительно влияет на этот процесс.

Рис. 1. Незначительная степень пролиферации кардиогистиоцитов. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 190 X.

Рис. 2. Пролiferация купферовских клеток, а также рассеянные и очаговые гистоцитарные и лейкоцитарные инфильтраты. В пространствах Disse богатые гомогенные массы. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 190 X.

Рис. 3. Рассеянные мелкокапельные жировые перерождения. Окраска Судан IV. Ув. 190 X.

Рис. 4. Селезенка — богатые гомогенные массы и многочисленные многоядерные клетки. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 190 X.

Рис. 5. Селезенка — в цитоплазме некоторых фагоцитирующих клеток видны гомогенные массы, увеличивающие клетки и передвигающие ядра на полюсы. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 340 X.

Рис. 6. Значительное раздутие сосудистой петли почечного клубочка с большим содержанием гомогенных масс. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 340 X.

Рис. 7. Большое количество гомогенных масс в почечных клубочках и гиалиновые цилиндры в канальцах почки. Окраска гематоксилин — эозин. Ув. 190 X.

Anatomo-pathological Examinations on the Effect of Diazepinal and Tylose in the Internal Organs of Mice

Summary

Experiments were carried out with three groups of mice. Clinical, macroscopical and microscopical examinations showed no morphological changes in the internal organs of the mice as a result of the administration of Diazepinal. Tylose was observed to excite the reticulo-endothelial system and undergo phagocytosis. Tylose was found to give a weak positive PAS reaction and to be excreted by the kidney, while Diazepinal was observed to promote this process.

EXPLANATION OF TABLES

Fig. 1. Weak proliferation of cardiohistiocytes. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. about 190 ×.

Fig. 2. Proliferation of Kupffer cells. Dispersed and focal histiocytes and infiltrations of leukocytes. Abundant homogenous mass in the Disse spaces. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. about 190 ×.

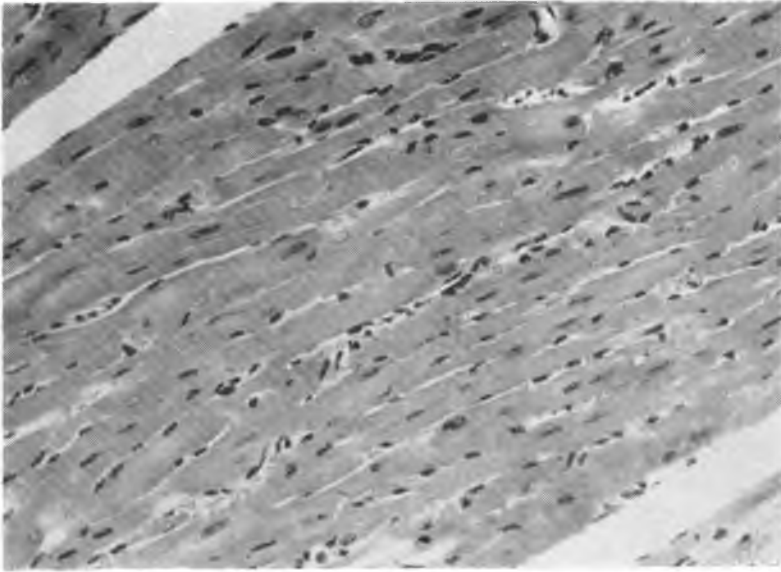
Fig. 3. Weak droplet and dust degeneration of fat. Staining with Sudan IV. Magn. about 190 ×.

Fig. 5. Spleen. A few fagocyte cells in the cytoplasm, abundant homogenous mass in the stroma. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. about 340 ×.

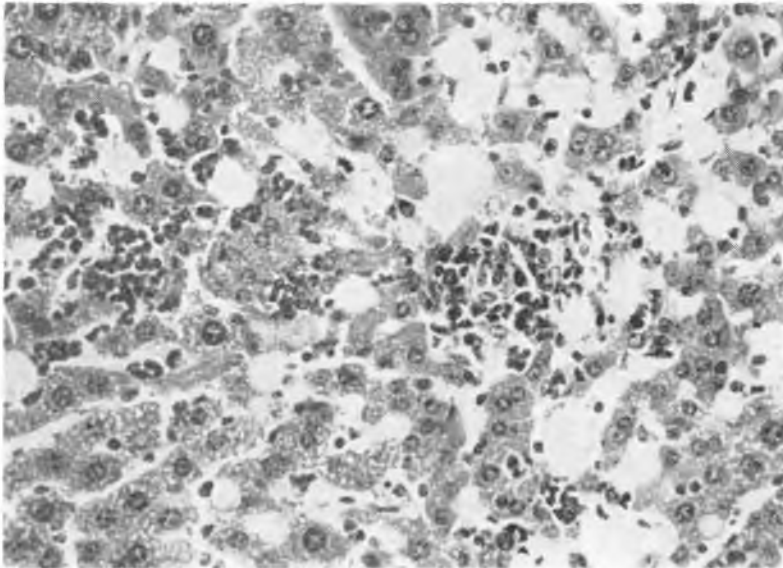
Fig. 4. Spleen. Abundant homogenous masses and numerous polynuclear cells. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. about 190 ×.

Fig. 6. Marked swelling of the kidney glomerular vessels and a large amount of homogenous mass. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. about 340 ×.

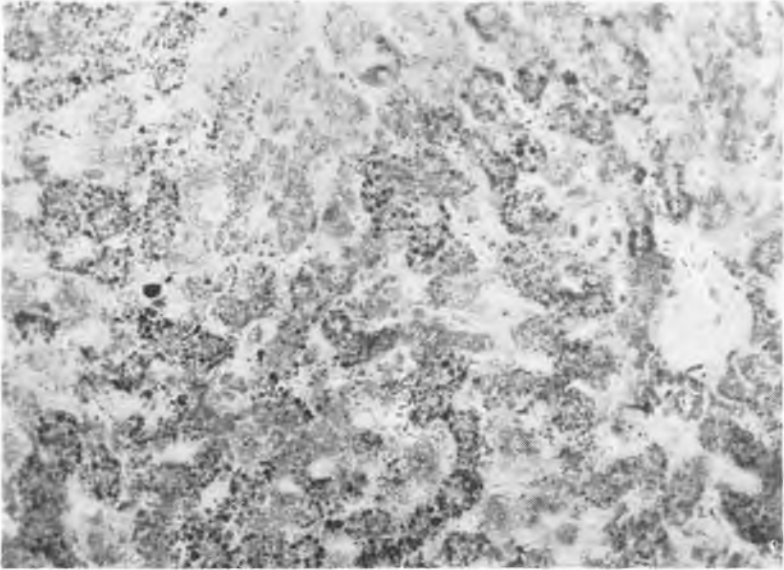
Fig. 7. A large amount of homogenous mass in the glomeruli with hyaline casts present in the lumen of the tubule. Staining with haematoxylin and eosine. Magn. 190 ×.

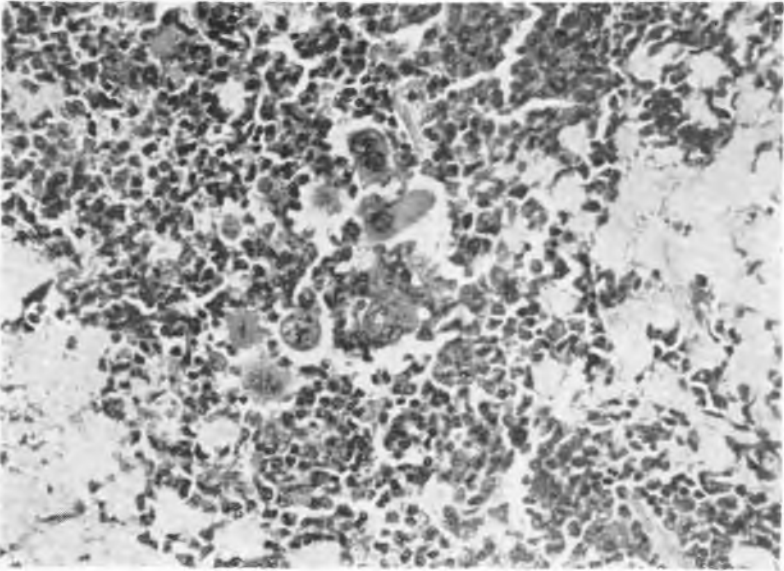
Ryc. 1

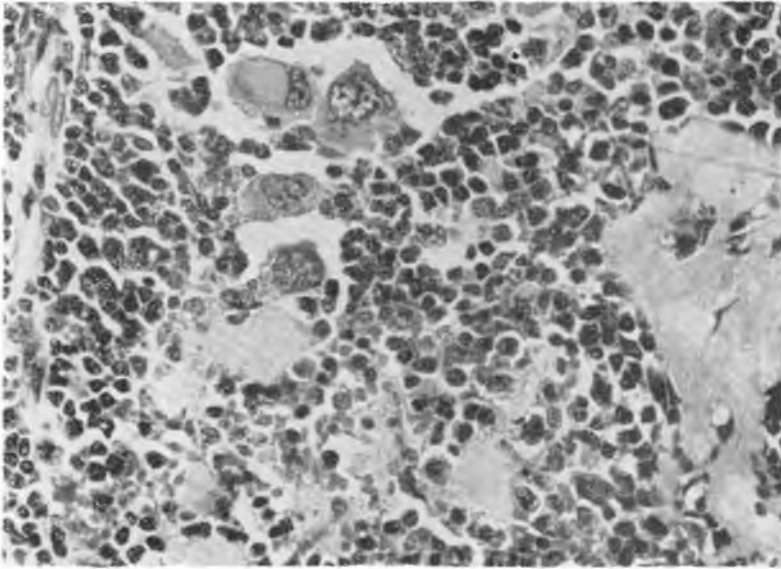
Ryc. 2

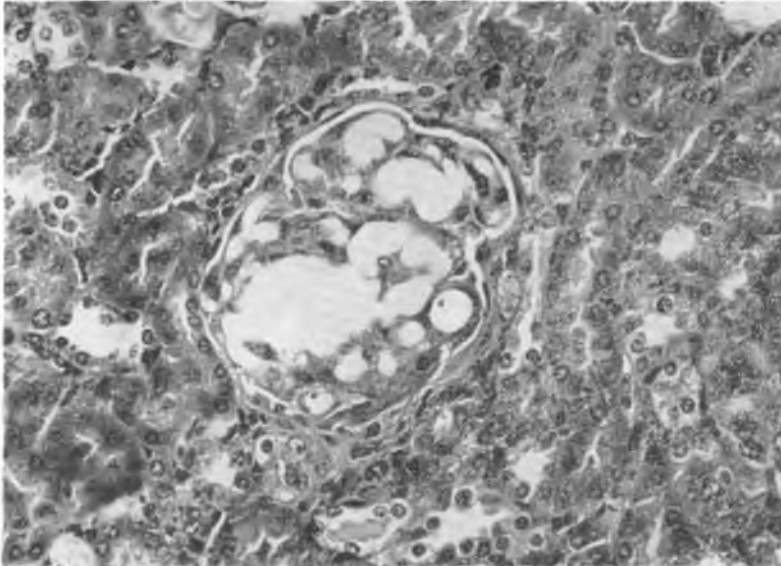
Ryc. 3

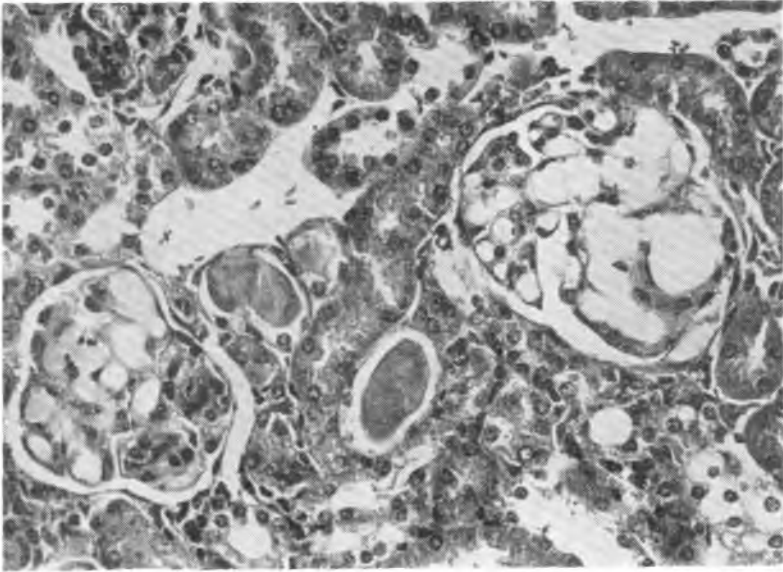
Ryc. 4

Ryc. 5

Ryc. 6

Ryc. 7